

HERCI, TANEČNÍCI, MUZIKANTI A VÝTVARNÍCI V MODROOČKOVÍ

O zahájení rakovnického divadelního festivalu se letos postaral Divadelní soubor HUGO při ZUŠ VI. Ambrose z Prostějova. Přivést do Rakovníka kocourka Modroočka by se mohlo zdát jako velmi odvážné vzhledem k tomu, že rakovnický soubor s touto hrou prožil polovinu celé jedné generace a tudíž se dá s trochou nadsázky říci, že rakovnické děti jsou na Modroočka odborníci. Přesto se již během představení ozýval potlesk a na konci se herci vraceli na forbinu hned několikrát. Rozhodně se tedy dá hovořit o dobrém startu přehlídky. O souboru a hře jsme hovořili s režisérkou Hanou Kotyzovou.

Proč jste si vybrali právě tento divadelní žánr? Proč právě muzikál? Proč právě Modroočko?

Všichni navštěvujeme základní uměleckou školu. Chtěli jsme tedy vytvořit představení, kde by se sešly všechny obory, které ZUŠ obsahuje. Hledali jsme tedy titul, kde by se živě hrálo, živě zpívalo, kde by se uplatnila děcka, která splňují všechny potřebné podmínky. Že umějí zpívat, tančit nebo se o to alespoň pokouší. Modroočko je navíc velmi krásná pohádka.

V představení máte okolo třiceti herců. Jak se dařilo je držet pohromadě, jaké byly problémy se zkoušením při takovém počtu účinkujících?

Například s baletkami příliš mnoho problémů nebylo, ale ve větších rolích byli především vysokoškoláci. S jejich vytížeností občas během zkoušení problém byl. Občas to bylo těžké, ale chtěli jsme, tak jsme představení nazkoušeli.

Jak dlouho trvá nazkoušet umělecké škole muzikál? Kolikáté repríze byli rakovnické diváci svědky?

Začali jsme v říjnu a premiéra byla v únoru, takže jsme zkoušeli zhruba půl roku. Co se týče repríz, tak nevím přesně kolik jich dohromady bylo, ale určitě už jedeme druhou desítku. V umělecké škole nemáme adekvátní sálek. Hrajeme tedy v prostějovském divadle, které podobně jako u vás v Rakovní-

ku nemá stálou divadelní scénu. Na jeho jevišti jsme hráli pro školy a podobně. Lidem se představení líbí – musím říct, že mezi malými diváky máme fanoušky, kteří přišli hned několikrát.

Vrátil bych se k tomu, že se na představení účastní všechny obory ZUŠ. Jde o první představení tohoto typu?

Jde o první představení, při kterém se spojily všechny obory. Nikdy jsme nic podobného nedělali. Pochopitelně existují v průběhu roku školní akce, adventní koncerty a podobně, při kterých vystupují vždy všichni. Komplexní představení typu Modroočka jsme však dělali poprvé. Chtěla jsem, aby se napojili muzikanti na tanečníky a herce, aby se všechno propojilo, aby vznikla dobrá parta.

Budete tímto stylem i pokračovat? Máte připravený nějaký další titul?

Zatím nemáme, ale z reakcí účinkujících cítím, že by chtěli. Je však zapotřebí najít něco takového, aby se nám to líbilo a splňovalo to podmínky účasti všech oborů. Navíc teď máme problémy s mužskou částí souboru. Je málo chlapů. Těch mladších, kteří by uměli zpívat a hrát a třeba se i pohybovat. Takže titul teprve hledáme.

Hana Kotyzová

Jan Švácha

Kocórek z Prostějova

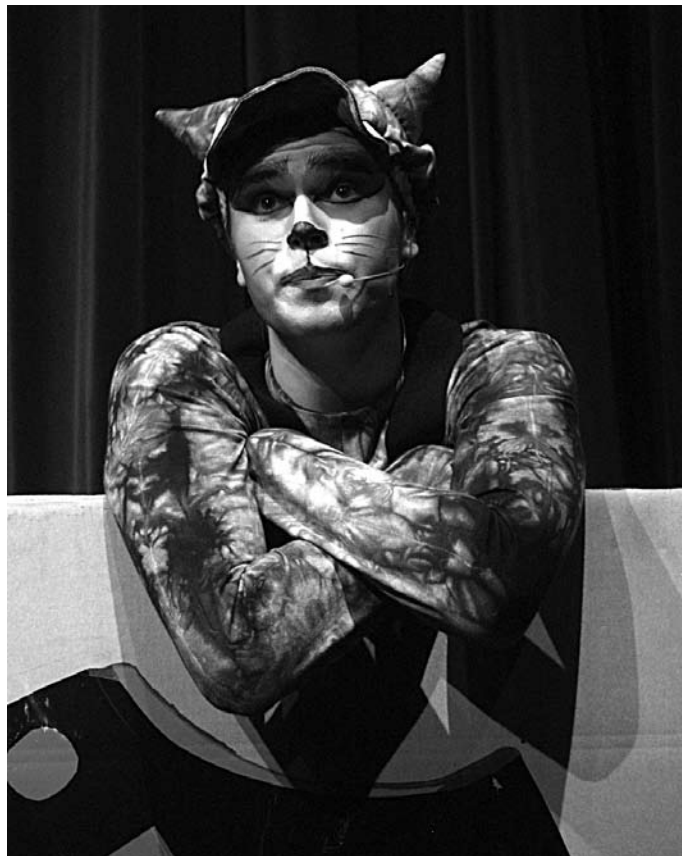
Z deníku kocourka Modroočka pánů Koláře, Prchala a Ebena (prostějovskými inscenátory z DS HUGO při ZUŠ Vladimíra Ambrose přejmenovaný na prostšího Kocourka Modroočka) je pro soubor „dramaťáckého“ (to míněno bez stopy pejorativnosti!) typu dramaturgickým požehnáním. Muzikál se silným tématem zrání a hledání svého místa ve světě, s půvabnými a inteligentními písněmi, kvalitním libretem, umožňující navíc využití velkého počtu interpretů v „kocouří company“ – toť titulová výhra! V inscenaci prostějovských bohužel ne zcela zúročena. Pár slov k tomu, proč.

Ta hra je o vývoji, o Modroočkově proměně – uvědomí si, že je třeba své pravdy hájit i před sebesilnějším soupeřem, chránit druhého i za cenu uskrovnění se ve vlastním pohodlí. Ano, na začátku vidíme kocourka tak tak se škrábajícího z pelíšku, na konci velí kocouřímu uskupení věrohodný alfa samec – ale jsou klíčové body jeho vývoje mezi tím dostatečně odstíněny? Když

kocour poprvé zvládne bez problémů sestup ze střechy, je z jeviště dostatečně poznatelné, jak významný bod je to v jeho životě? A je z promluv do publika, které příběh rámuje a ukotvují, dost zřejmé, že ukončují jednu „vývojovou fázi“ v Modroočkově životě a načíňají novou?

O b d o b n ě i situace s Krtkem či Křečkem, kteří přece jsou v příběhu od toho, že reprezentují dvě možnosti lidství (zaslepenou a lakotnou), které jsou Modroočkovi cizí – jsou to situace půvabné a vtipně realizované, ale jaká je jejich vazba na Modroočkův příběh, zůstává nejasné.

Režisérce Haně Kotyzové

se i více daří tam, kde se může spolehnout na kvalitní hereckou práci v jednotlivých výkonech (intelektuální glosátor Zrzunda Miroslava Ondry či půvabná Kiki Niny Horákové), než tam, kde zachází s prostředky „velkého muzikálu“. Tady se přes kvalitní výkon doprovodné skupiny ocitáme v močálech často intonačně dosti přibližného zpěvu a obecných „broadwayských“ choreografií, zůstávajících bez režijní invence a významového odstínění vzhledem k jednotlivým situacím.

Přesto se prostějovský soubor vyrovnal s náročnou předlohou poměrně se ctí. Kvalitnímu textu nebyl vždy adekvátním partnerem, ale vykřesal z něho i nemálo pěkných momentů. Nemusí to být v kontextu letošní Popelky málo.

Jan Šotkovský

Čarovná rybí kostička uvízla v krku

Podivadlo ažažAš. Kdybych to měl brát už jen podle názvu, tak si představím divadlo, které (se) hledá.

Na dvacátou šestou Popelku přivezli aššti pohádku Čarovná rybí kostička z pera Ivy Peřinové, která ji napsala podle předlohy Charlese Dickense. Není to jejich první setkání s poetikou Ivy Peřinové, dříve soubor nacvičil hru Alibaba a čtyřicet loupežníků. O to víc překvapuje, že je to právě nesourodost loutkové předlohy a činoherního zpracování, která inscenaci ve výsledku láme vaz.

Ale pojďme od začátku. Triangl, opona se otevírá, na jevišti sedí režisér Mikan a hraje na kytaru. Jasná a vzhledem k předloze vítaná informace: herci (si) budou hrát divadlo, odstup, úkrok stranou, vlastně divadlo na divadle, hra na divadlo, odcizení, antiiluzivnost. „Hravost“, což je mimochodem pojem, který bych do budoucna zcela despoticky na úrovni všech přehlídek zakázal, se tu od samého počátku tematizuje. Na tento slibný úvod se však bohužel během představení již nenaváže.

A to nejenom v rámci vývoje hrajícího režiséra – muzikanta, ale především ve zkratkovitosti vyjadřovacích prostředků loutek, resp. herců.

Iva Peřinová skvěle pracuje s principem zkratky, refrénu, přípravy gagu. Vzpomeňme například zlobící děti se svým „hip, hip, hip“. Člověk v tu chvíli nechtě vzpomíná na Barokní operu bratří Formanů. Když tři dřívka symbolizují, znakují vytrvale opruzující děcka a mlátí při tom hlavou o zem, jde

pochopitelně o jiný vyjadřovací prostředek. Živý herec však do podobné situace přes veškerou snahu vnáší psychologii a kdyby nakrásně mlátil hlavou o zem,

bude nám ho spíš líto.

Režisér Mikan přitom tyto principy cítí. Vzpomeňme situaci, kdy král nejdříve nevidí a poté vidí vílu. Žádný komentář, prostě stříh a jede se dál. Hurá. Nebo opakující se bourání zdi. Vlastně vždy stejné. A díky tomu vtipné. Tento princip však bohužel nevychází v rovněž opakující se situaci odcházejícího služebnictva, prohlubujících se dluhů a především

v nových zadáních pro princeznu. Evidentní snaha tento kolotoč roztočit do nevidané rychlosti a vypointovat ho tvrzením „tak, a teď je nejhůř“ buď přečtena nebyla nebo prostě nevychází.

Podobné je to u kostýmů. U dětí zřetelná snaha o stylizaci, u krále a královny naopak podivný realismus. Nebo ten hrnec. Plní se po logice věci absurdně množstvím surovin, pointa je však v nedohlednu. A tam, kde loutky prostě přinášejí toliko informaci (a loutkám na to přistoupíme), v případě činoherních herců cítíme spíše rozpaky.

Suma sumárum: pochopitelná sympatie režiséra Mikana k předloze Ivy Peřinové jest mu bohužel v činoherní verzi tou největší překážkou. Dětské reakce jsou podle semináře spíše neutrální, což můžeme chápat různě. Přejme Podividlu ať (se) najde.

Petr Michálek

Redaktorský elév (S_o) se rozhodl vás, milý čtenáři, poněkud potrápit. Oběhl osazenstvo Tylova divadla s několika anketními otázkami. Odpovědi jsou pochopitelně zajímavé, protože pocházejí z divadelního prostředí, stejně jako otázky. Ovšem to není všechno. Na vás je určit, kdo se skrývá pod pseudonymy uvedenými za každou odpovědí. Kdo získá všech devět bodů za správně uhodnutých devět anketních postav, tomu S_o zaplatí panáka, jakého si objedná. Tož se snažte, děťátka :o)

A nyní už ANKETA:

V divadelních kuloárech putuje mnoho nejrůznějších pověr a dohadů: „Jak vlastně práce amatérského herce vypadá?“ a hlavně: „Co obsahuje její hlavní náboj?“ Řekl jsem si, že věcnému dohadování udělám přítrž a zeptám se rovnou ochotných herců a těch, co jsou s divadlem tak nějak spjati...

***Co by měl udělat herec jako první po příchodu do divadla před představením?**

/Pozdravit a sundat si kabát.

Kuchař Popelky

***Co udělá herec potom, co se převlékne do kostýmu?**

/Nalíčí se, připraví si rekvizity a jde do baru...

Technický poradce (SP) Popelky

***Co by měl udělat herec těsně před tím, než vstoupí na jeviště?**

/Určitě by si měl uvědomit, kdo je, kde je a hlavně kam jde.

Princezna Popelky

***Co by měl udělat herec jako první po příchodu na jeviště při představení?**

/Hrát, hrát si a taky se nebát a odvázat, a vlastně dělat cokoliv.

Mici Angora, kočka Popelky

***Co by měl dělat herec o přestávce?**

/Podle mě by ideální herec o přestávce měl obsluhovat diváky v bufetu, aby tím případ-

ně ušetřil peníze investované do platu bufetářky.

Šotek Popelky

***Co by měl herec dělat při děkovačce?**

/Nasávat atmosféru z hlediště, protože ta je neopakovatelná, a taky by se neměl zapomenout uklonit.

Maminka pro Popelku

***Co by měl udělat herec bezprostředně po představení?**

/Když to vezmu podle sebe, tak já se potom, co dohraji, sejdu s herci, co jsme hráli. Třeba se obejmeme, poplácáme se po zádech a po ramenou. Taky se jako usmíváme, jsme spokojení, taková, že oddecháváme, jsme spokojení a šťastní. A pak se jdeme převlíknout.

Kiki, kočka na Popelce

***Co by měl herec udělat jako první po příchodu do baru po představení?**

/Definitivně si dát panáka a za druhé, v případě, že kouří, zapálit si cigaretu a když nekouří, stejně si dát dalšího panáka.

Chůva dětí Popelky

***Co by měl herec udělat jako první hned po probuzení po oslavě představení?**

/Rozhodně poděkovat režisérovi za zážitek, který by bez něho nikdy nezažil...

Rádce Popelky

-S_o-

PROGRAM:

ČTVRTEK 8. LISTOPADU 2007

10.00–11.00 hodin

Zina Hošková

ČERT A KÁČA

Divadlo Dráček Brno

14.00–14.50 hodin – jeviště TD

František Nepil

POLNÍ ŽIŇKA EVELÍNKA

Divadelní soubor Tábor o.s.

18.00–18.55 hodin

Helena Němcová, Václav Vedral

MATĚJ A ČARODĚJNICE

Divadelní soubor při TJ Sokol Lázně

Toušeň

Poštovní schránka na rohu ulice... by měla být podle Jiřího Wolkerova modrá. Jenže, čas oponou trhl a barvy se změnilly. Dnes už jsou všechny poštovní kaslíky v České republice oranžové. A stejně je to i s kaslíkem na vzkazy, stížnosti, přání a vyznání i v našem divadle. Nehledě na barvu tudíž slouží schránka vedle divácké šatny stejně jako ta Wolkerova. Nalezené vzkazy budeme doručovat prostřednictvím Kukátka. Máte-li tedy komu co říci, učiňte to dříve, než bude pozdě :o)

Popelka
očíma Pavla Purkrábka

